

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Velemanem v právní věci žalobců a) D [redacted] J [redacted] narozeného dne [redacted] bytem v [redacted] a b) K [redacted] V [redacted] narozeného dne [redacted], bytem v [redacted] Nisou, Smetanově 3, oběma zastoupených Mgr. Radkem Pokorným, advokátem se sídlem [redacted] proti žalované **České republice – Ministerstvu spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradské 16, o zaplacení 150.000,- Kč, 250.000,-Kč a o omluvu, t a k t o :

- I** Zamítá se žaloba o zaplacení částky 150.000 Kč s úrokem z prodlení z této částky za dobu od 15. 9. 2012 do zaplacení žalobci a) a o zaplacení částky 250.000 Kč s úrokem z prodlení z této částky za dobu od 24. 9. 2012 do zaplacení žalobci b).
- II** Zamítá se žaloba v požadavku na omluvu žalobcům uveřejněnou v deníku [redacted] [redacted] Ministerstvo spravedlnosti České republiky se omlouvá D [redacted] J [redacted] a K [redacted] V [redacted] za trestní stíhání vedené vůči jejich osobám od [redacted] [redacted] pro trestný čin vydírání, následně útisku, trestní stíhání bylo zastaveno a ve věci bylo prokázáno, že skutky, které byly předmětem trestního stíhání, nejsou trestným činem, za újmu způsobenou D [redacted] J [redacted] a K [redacted] V [redacted] narušení jejich rodinného života a poškození cti.
- III** Žalobci jsou povinni zaplatit žalované na nákladech řízení 1800 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobci se domáhali přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jim byla způsobena nezákonným trestním stíháním vedeným Okresním soudem v Olomouci sp. zn. [REDAKCE]. Trestní stíhání proti oběma žalobcům bylo zahájeno dne 06.11.2008, pro skutky zprvu kvalifikované jako vydírání podle ustanovení § 235 trestního zákona spáchané formou spolupachatelství později překvalifikované na trestní čin útisku podle ustanovení § 237 trestního zákona, obžaloba byla podána 23.09.2010, trestní stíhání bylo zastaveno dne 28.12.2010, neboť skutky nejsou trestným činem a není dán ani důvod k postoupení věci, usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 06.10.2011 bylo rozhodnutí soudu prvního stupně potvrzeno a nabylo právní moci téhož dne. Žalobci shodně tvrdili, že se trestní stíhání významným způsobem promítlo do chodu rodiny i osobního života. Žalobce a) přišel o většinu svých přátel, ovlivnilo to i kolegiální vztahy na pracovišti, utrpěl významný zásah do své psychiky. Žalobce b) byli navíc zajištěny věci, které byly vráceny až po několika měsících, trestní stíhání mělo vliv na děti žalobce, neboť se jim ostatní děti posmívaly, žalobci bylo několikrát telefonicky vyhrožováno. V důsledku opakované medializace kauzy byl žalobce seznatelný na záběrech v televizi, internetu, novinách, ve svém bydlišti je znám a negativně vnímán.

Žalovaná učinila nesporným průběh trestního stíhání co do počátku dne 06.11.2008, pravomocného skončení a jeho způsobu dne 06.10.2011, včetně vydání usnesení o částečném zastavení trestního stíhání pro dílčí útoky; o dovolání Nejvyššího státního zástupce bylo rozhodnuto dne 27.06.2012, konstatovala, že v případě žalobců došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, za které možno považovat usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobci byli stíháni pro trestný čin vydírání ve druhém odstavci s trestní sazbou 5 – 12 let, před podáním obžaloby byl skutek překvalifikován na trestný čin útisku s horní sazbou 6 měsíců odnětí svobody, délka trestního stíhání nepřekročila 3 roky, ve věci se konalo přípravné řízení, v němž bylo zpracováváno obrovské množství matérie a to jak písemné tak i na technických nosičích dat, orgány postupovaly dle svých možností, nebyly nečinné, naopak státní zástupce zodpovědně hodnotil i důkazy předložené obhajobou, což se projevilo právě v postupném zastavování trestního stíhání, ve věci rozhodovaly soudy dvou stupňů soudní soustavy; byť délku trestního stíhání nelze označit za krátkou, zcela odpovídala náročnosti věci, jak co do počtu stíhaných osob či prošetřovaných dílčích skutků, tak i co do rozsahu spisové matérie. Jedná-li se o pracovní život žalobců, pak zásah do této oblasti byl nulový případně minimální, zaměstnavatel se za žalobce zcela postavil, hradil jim náklady právního zastoupení v trestním řízení, když trestní řízení bral rovněž (možná zejména) jako útok na sebe samého. Žalovaná poukázala na to, že je-li namítán psychologický nátlak na žalobce při výslechu, vystane jí na mysli přesně jednání, kterého se měli pracovníci ČEZ měření s.r.o. dopustit ve vztahu k poškozeným (v trestním řízení) při jednáních o náhradě škody v sídle společnosti. Poukázala také na to, v čem jednání obviněných spočívalo, a připomněla, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti.

Mezi účastníky nebylo sporu o průběhu trestního řízení ani o obsahu rozhodnutí v něm vydaných, pročež soud z těchto nesporných skutečností při zjišťování skutkového stavu vycházel.

V článku [REDAKCE] se uvádí, že mezi polostátní firmou [REDAKCE] a poškozenými klienty se strhla krutá bitva, článek pojednává o tom, na čí straně je pravda, tento článek uveřejněný na serveru [REDAKCE] pojednává o stížnostech lidí, které [REDAKCE] nutil

uznávat dluhy a nechával je bez elektřiny, policie proto zaměstnance firmy obvinila z vydírání. V článku byl dán prostor i druhé straně, která se bránila tím, že odhalovala zloděje proudu.

Článek [REDACTED] pojednává opět o tomto případu, přičemž výslovně i s fotografií zmiňuje K [REDACTED] V [REDACTED] pozastavuje se nad tím, že soukromé komando [REDACTED] jezdilo k neplatičům elektřiny ozbrojené a v autě s policejním majákem. K [REDACTED] V [REDACTED] nošení zbraně přiznal. Článek se také pozastavuje nad uniformami tohoto komanda, které mají černou barvu, muži v nich nosí neskryté střelné zbraně a útočné nože.

Článek [REDACTED] z téhož období nadepsaný [REDACTED]

V článku [REDACTED] nadepsaném [REDACTED] e pojednává o tom, že [REDACTED]

Z článku [REDACTED] s nadepsaném [REDACTED] chce očistit své komando, vyplývá, že k vyjádření dostal prostor žalobce K [REDACTED] V [REDACTED] a [REDACTED] se zastával svých zaměstnanců, v článku se také hovoří o tom, že [REDACTED] plánuje protiútok, na některé klienty bude podávat trestní oznámení za křivou výpověď a pomluvu.

V článku nadepsaném [REDACTED] je rozhovor s M [REDACTED] R [REDACTED], [REDACTED] který na výzvy představitelů státu, aby [REDACTED]

V [REDACTED] média informovala o obvinění desítky členů [REDACTED] články poukazují na to, že desítky klientů si stěžovaly, že praktiky zaměstnanců firmy připomínají vydírání, [REDACTED]

Z usnesení státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 08.03.2010 č.j. [REDACTED] vyplývá, že trestní stíhání pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b) a odst. 3 trestního zákona, kterého se měli tím dopustit K [REDACTED] V [REDACTED] a D [REDACTED] se zastavuje, protože je nepřijatelné, neboť trestní stíhání je promlčeno. Pro další ze skutků bylo zastaveno trestní stíhání D [REDACTED] J [REDACTED] neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný, obdobně pak i ve vztahu k jinému ze skutků, pokud jde o obžalovaného V [REDACTED] V odůvodnění rozhodnutí se konstatuje, že [REDACTED]

[REDACTED] tedy dříve

než došlo k jeho definitivnímu prokázání, v řadě případů se obvinění dopustili vůči poškozeným jednání, které nelze podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu útisku, neboť poškození se [REDAKCE] zcela jistě nacházeli ve stavu tísně, byť se do něj dostali z velké části vlastním přičiněním, vedle tísně byl přítomen i stav závislosti. Nátlak spočíval v tom, že obvinění poškozené prakticky přesvědčili, že jakýkoli jiný postup, nežli dohoda o náhradě škody, je pro ně výrazně nejvýhodnější, na počátku jednání poškozeným uváděli nepřiměřeně vysokou částku, která neměla oporu v příslušném právním předpise.

Z usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 28.12.2010, č.j. [REDAKCE] vyplývá, že trestní stíhání obou žalobců spolu s dalšími obviněnými bylo pro celkem 40 skutků zastaveno, neboť tyto nejsou trestným činem a není důvod k postoupení věci. V odůvodnění rozhodnutí se konstatuje, že obžalovaní jako pracovníci společnosti [REDAKCE] [REDAKCE] pokud akceptovali její stanovisko, že požadavek na náhradu škody způsobené [REDAKCE] oba pak tak činili legitimně, neboť jako pracovníci organizace poslouchali stanovisko svého chlebodárce. Soud uzavřel, že v jednání obviněných jednak chybí protiprávnost a jednak úmysl k protiprávnímu jednání, jako základní předpoklady pro postih obviněných pro trestný čin útisku.

Jak plyne z usnesení Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 06.10.2011, č.j. [REDAKCE] bylo u obou žalobců trestních stíhání pro vyjmenované skutky zastaveno, neboť nejsou trestnými činy a není důvod k postoupení věci, v případě jednoho ze skutků bylo zastaveno u obviněného V [REDAKCE] s tím, že trestní stíhání je nepřipustné z důvodu promlčení; stížnostní soud dále konstatoval, že výsledkem auditu zpracovaným společností [REDAKCE] byl závěr o absenci nedostatku v dokladech či nahrávkách nebo ve vystupování zaměstnanců skupiny [REDAKCE]. Jedná se nepochybně o stanovisko zaměstnavatele obviněných, nicméně pro hodnocení protiprávnosti jednání má význam to, že obvinění byli nepochybně povinni respektovat stanovisko svého zaměstnavatele.

K oběma uvedeným rozhodnutím je třeba konstatovat, že soudy se do podrobností vyrovnávají s podmínkami trestní odpovědnosti obviněných pro trestný čin útisku, nicméně jednání, o kterých hovoří novinové články, tedy vojenský či polovojenský výcvik, oblékání do uniforem podobných policejním, nošení střelných zbraní, případně neposkytnutí pomoci zraněnému, se vůbec nevěnují, neboť tato jednání nebyla součástí skutků, z nichž byli žalobci obviněni.

Z čestných prohlášení rodinných příslušníků žalobců neučinil soud žádá skutková zjištění, neboť jsou formulována jen nejobecnějším způsobem a zřejmě motivována pomocí žalobcům v jejich sporu s ohledem na blízké rodinné vazby.

Z jednotlivých žalobci předložených videozáznamů soud zjistil, že se jedná o nahrávky zobrazující muže v [REDAKCE]

Z videonahrávek vyplývá, že byly pořízeny samotnou společností [REDAKCE] muži v černých uniformách připomínají zásahové komando, vojenskou či polovojenskou jednotku nahánějící hrůzu. Z nahrávky v německém jazyce je zřejmé, že se jedná o reportáž uveřejněnou v

německé televizi, je bez ohledu na to, že nebyla soudem při jednání překládána je zřejmé, že nad praktikami společnosti [REDAKCE] vyjadřovali podivení i v zahraničí.

Ze záznamu na CD [REDAKCE] vyplývá, že obsahuje webové stránky s názvem [REDAKCE], z tohoto důkazu lze zjistit pouze to, že kdosi vytvořil stránky s uvedeným obsahem, z webových stránek zřejmé to, že skupina osob, která se cítila poškozenými společností [REDAKCE] vytvořila tyto stránky, s jejichž pomocí se sdružovala. Následné trestní stíhání žalobců má souvislost s aktivitami poškozených, kteří svými trestními oznámeními iniciovali trestní stíhání, tudíž eventuální nemajetková újma způsobená příslušnými webovými stránkami, nemá svůj původ v trestním řízení, ale v jednání poškozených.

Provedené listinné důkazy novinovými články hodnotí soud tak, že jsou-li zde uváděny termíny jako [REDAKCE] pak tento termín zcela odpovídá realitě, neboť zaměstnanci netechnických ztrát skutečně při svých akcích proti podezřelým [REDAKCE] snadno zaměnitelné s vojenskými či policejními, nosili střelné a útočné zbraně, minimálně jednou neposkytli pomoc zraněnému a toto své počínání točili na videozáznam, týrali zvířata a cvičili se střelbě na terč s lidskou postavou. Většina z článků pochází [REDAKCE], vždy je dán prostor obviněným i společnosti [REDAKCE] a vždy je zřejmé, že zaměstnavatel své zaměstnance brání, stejně tak v člancích je poukazováno na to, že [REDAKCE] jedná se o škody v řádu statisíců korun a nejde o žádné beránky. Další z článků zachycují reakce politiků na tuto kauzu a je z nich zřejmé, že způsob jednání komanda je odsuzován, z článků také plyne, že je vůle dané postupy měnit ve směru k umírněnějším.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o. z.“). Podle § 31a odst. 1 zákona platí, že bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle § 31a, odst. 2 zákona se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného za dostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Nejvyšší soud ve své judikatuře (kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30Cdo 2813/2011) dovodil, že kritéria, která pravidelně mohou indikovat rozsah způsobené nemajetkové újmy, jsou v případech zahájení trestního stíhání, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem následující:

1) Povaha trestní věci – pod tímto kritériem se má na mysli závažnost trestného činu kladeného osobě poškozené za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu,

s jakou osoba poškozená konkrétní trestní řízení proti ní vedené negativně vnímá, to souvisí i s hrozbou trestního postihu (druhem a výší trestu a případného společenského odsouzení, jež se zrcadlí v charakteru veřejného zájmu chráněného trestními předpisy v konkrétním případě, tedy v těch veřejných hodnotách, které jsou chráněny konkrétní skutkovou podstatou obsaženou ve zvláštní části trestního zákoníku).

2) Délka trestního řízení. Toto kritérium zohledňuje zejména to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedenému trestnímu řízení trval.

3) Následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozené osoby. Toto kritérium umožňuje zohlednění individuálních následků trestního stíhání v osobnostní sféře poškozené osoby, jež mohou být umocněny či zmírněny v důsledku objektivních skutečností daného případu a formulovaných pod body 1/ a 2/. Vedle toho je třeba podle § 31a odst. 2 zákona při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. **Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.** Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil, a tím pádem k absenci odpovědnosti státu za poškozenému trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění.

V souzené věci ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že vůči žalobcům bylo usnesením ze dne 6. 11. 2008 zahájeno trestní stíhání pro několik desítek skutků, v nichž bylo spatřováno naplnění skutkové podstaty trestného činu vydírání, za který hrozil žalobcům trest v rozmezí 5 – 12 let. Ještě v přípravném řízení bylo však trestní stíhání pro některé ze skutků zastaveno a v případě zbylých překvalifikováno na trestný čin útisku s horní hranicí trestní sazby pouhých šesti měsíců. Trestní stíhání pravomocně skončilo zastavením dne 6.10.2011, neboť skutky nejsou trestnými činy a není důvod pro postoupení věci. O dovolání Nejvyššího státního zástupce bylo rozhodnuto dne 27.06.2012. V rámci předběžného projednání nároku žalovaná konstatovala, že ve vztahu k žalobcům bylo vydáno nezákonné rozhodnutí.

Zjištěný skutkový stav soud právně posoudil tak, že v daném případě je dán odpovědnostní titul dle ustanovení § 5 písm. a) zákona, tedy nezákonné rozhodnutí, jímž je dle konstantní judikatury v případě zastavení trestního stíhání usnesení o jeho zahájení.

Dle ustanovení § 31a odst. 1 zákona se proto soud zabýval vznikem nemajetkové újmy a otázkou formy a výše zadostiučinění v případě, že nemajetková újma žalobcům vznikla. Pokud jde o samotnou existenci nemajetkové újmy, vyšel soud z předpokladu vyjádřeného Ústavním soudem v nálezu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08, že již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což je posléze pravomocně ztvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek z něhož byl jednotlivce obviněn a obžalován nestal, případně nebyl trestným činem. Uvedený výrazný zásah do soukromého a osobního života jednotlivce způsobený samotným trestním stíháním presumuje dle soudu vznik nemajetkové újmy. Soud se proto zabýval hodnocením výše uvedených zákonných kritérií pro stanovení formy a výše zadostiučinění v konkrétním případě.

Délka trestního stíhání nepřekročila 3 roky, v přípravném řízení bylo zpracováváno větší množství matérie, z tvrzení účastníků ani z trestního spisu nevyplývá, že by orgány činné v trestním řízení byly nečinné, případně, že by trestní stíhání bylo zahájeno zjevně bezdůvodně. Jak správně poukázala žalovaná, o objektivitě hodnocení důkazů svědčících ve prospěch obviněných svědčí i postupné zastavování trestního stíhání státním zástupcem již v přípravném řízení. Délka řízení zcela odpovídá skutkové složitosti věci, množství skutků, počtu svědků, jiných důkazních prostředků i obviněných.

V případě ani jednoho ze žalobců nebyl v řízení prokázán jakýkoli významnější zásah do jejich osobnostní sféry, který by byl v příčinné souvislosti se samotným trestním stíháním. Jakkoli oba žalobci shodně při svých účastnických výpovědích setrvali na tom, že trestní stíhání zasáhlo do sféry rodinné, pracovní i společenské, nemá soud tyto skutečnosti účastnickým výslechem za prokázané. V dané věci je totiž třeba poukázat na skutečnost, že žalobci úkorně vnímali to, že médiu bylo shodně referováno o praktikách jejich útvaru netechnických ztrát ve vztahu k [REDAKCE] které byly v podstatě jednomyslně morálně odsouzeny, samotné trestní stíhání bylo až druhořadé. V této souvislosti ovšem nutno připomenout, že veškeré kritizované praktiky, doložené zejména videi natočenými samotnými zaměstnanci tohoto útvaru, jsou skutečné a nikoli smyšlené a především nad nimi se společnost pohoršovala. Zmiňuje-li kupř. žalobce J. [REDAKCE] při svém účastnickém výslechu, že je i nyní dotazován, zda není [REDAKCE] pak toto pouze vypovídá o tom, že v myslích veřejnosti zůstává pojem [REDAKCE] a to právě pro chování, oblékání a praktiky této skupiny, nikoli pro samotné její trestní stíhání. Proto je soud nucen uzavřít, že utrpěli-li žalobci nemajetkovou újmu tím, že o jejich případu vycházely články v novinách, na internetu nebo byly vysílány televizní reportáže, pak příčinou byla skutečnost, že řada dotčených zákazníků (případně [REDAKCE] se cítila poškozena praktikami skupiny, do níž žalobci náleželi, a tyto praktiky byly shledány ze strany veřejnosti (ale i politiků) společensky nepřijatelnými, což následně vyústilo v trestní stíhání, neb orgány činné v trestním řízení měly povinnost zabývat se otázkou, zda společensky nepřijatelné jednání naplňuje i ostatní znaky skutkové podstaty některého z trestných činů. Původ nemajetkové újmy tudíž nutno hledat v samotné existenci [REDAKCE], nikoli v jeho trestním stíhání.

Při stanovení formy a výše zadostiučinění soud dále přihlédl k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, přičemž v řízení nevyšlo najevo, že by trestní stíhání proti poškozeným žalobcům bylo zahájeno zjevně bezdůvodně nebo dokonce s cílem je poškodit, naopak je třeba zdůraznit, že žalobci se dopustili jednání, pro které byli následně stíháni, avšak u nichž nebylo posléze shledáno naplnění skutkové podstaty trestného činu. Uvedenou skutečnost hodnotí soud v souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího soudu jako okolnost výrazně snižující náhradu za způsobenou nemajetkovou újmu. Jako další důležitou okolnost hodnotí soud skutečnost uvedenou výše, tedy že původ tvrzené újmy spočívající v medializaci případu pochází z pravdivě podaných zpráv o činnosti žalobců, referování o trestním stíhání je původem jen druhotným.

Pokud žalobci shodně tvrdí, jaké negativní následky na jejich psychice vyvolalo jejich zatčení, nasazení pout, odvoz na policejní stanici, případně následné neodvezení je z policejní stanice do jejich místa bydliště, pak tyto následky jsou v příkrém rozporu s tvrzeními zaměstnanců [REDAKCE] konkrétně žalobce V. [REDAKCE] obsaženými v jednom z rozhovorů pro média, že výcvik, při kterém se zaměstnanci cvičili ve střelbě, kurzu přežití a podobně, byl odůvodněn obrovskou psychickou zátěží, které jsou vystaveni při plnění pracovních povinností, kdy žalobce V. [REDAKCE] měl několikrát i pistoli u hlavy. Za těchto okolností stres z nasazení pout působí poněkud úsměvně. Obdobný závěr lze učinit i u žalobce J. [REDAKCE]

který byl dle vlastních tvrzení 11 let vojákem z povolání.

Pokud jde o tvrzený nesprávný úřední postup spočívající v tom, že předmětné nahrávky měly uniknout pochybením orgánů činných v trestním řízení z trestního spisu, pak je podle soudu tato skutečnost zcela marginální a ve zjevném nepoměru k celospolečenské újmě, neboť nahrávky jsou autentické a zachycují otřesné praktiky skupiny, jejímiž byli žalobci členy. Mají-li žalobci zato, že obsah nahrávek byl veřejností vnímán negativně, pak je třeba jim dát za pravdu, ovšem příčinou tohoto negativního vyznění není samotné trestní stíhání, nýbrž činnost skupiny, v níž byli žalobci účastni a na jejíž praktiky veřejnost poukazovala, žalobci tudíž obrazejí příčinu a následek.

Za popsané situace pro zadostiučinění v penězích či omluvu za nemajetkovou újmu žalobcům trestním stíháním způsobenou nepsvědčí žádné z výše uvedených kritérií, naopak, výše popsané konkrétní okolnosti trestního stíhání a chování samotných žalobců spolu s neprokázáním jakýchkoli zásahů do jejich osobnostní sféry (v příčinné souvislosti se samotným trestním stíháním) takovou formu zadostiučinění vylučují. Odpovídající formou zadostiučinění nalézá proto soud v konstatování vydání nezákonného rozhodnutí, které již bylo učiněno žalovanou, tudíž peněžní forma zadostiučinění stejně jako omluva jsou neadekvátní.

Jakkoli žalobci k výzvě soudu označili některá soudní rozhodnutí vztahující se k nemajetkové újmě způsobené trestním stíháním, nejedná se v žádném případě o rozhodnutí soudů vyšších stupňů, která by byla souzenému případu podobná. Poukazují-li žalobci na rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 10C 213/2012, pak je soud nucen konstatovat, že toto rozhodnutí se výše popsanými otázkami (tedy skutečnou příčinou nemajetkové újmy a vztahem morálně odsouzeného jednání k zadostiučinění v penězích), na nichž spočívá toto rozhodnutí, vůbec nezabývá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. dle úspěchu ve věci. Procesně úspěšné žalované soud přiznal paušální náhradu hotových výdajů dle ust. § 151 odst. 3 o. s. ř. za šest úkonů právní služby (převzetí věci, vyjádření k žalobě, účast u čtyř jednání soudu).

P o u ě n í : Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 do patnácti dnů od jeho doručení.

V Praze dne 11. března 2016

JUDr. Petr Veleman, v. r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Bc Hana Novotná